

Tilfælde faaet, hvad der ved en rigtig Anvendelse af Loven af 9de April 1851 tilkom dem. Nu mener Interpellanten, at de lovmæssig skulde have Krav paa at faae den dem af den almindelige Fond tilkommende Forsørgelse suppleret af den overordentlige Fond. Det staaer heller intet Sted skrevet; der er ingen Regel i Loven, og der kan heller ikke gives nogen Regel for, hvormegit de skulde have af den overordentlige Fond, thi over den overordentlige Fond raader Statsmagten ikke alene. Den væsentligste Deel af den overordentlige Invalide-Fonds Midler skal nemlig dannes af det Beløb, som kan ventes at blive tilovers, efterat Centralcomiteen for Saarede og Faldnes Efterladte har opfyldt sin Bestemmelse, forsaavidt nemlig den overdrager Resten af sin Formue til denne Fond. Dette Tilfagn fra Centralcomiteen, uden hvilket den lovgivende Magt vilde være aldeles uberettiget til at optage en Bestemmelse i § 35 om, at et saadant Beløb skulde føies til det overordentlige Invalidefond, er ifølge Skrivelse af 27de April 1850 blandt andet betinget deraf, at der skal gjøres en Sandsynlighedsberegning over, hvor stort et Beløb af Renter og Capital, der aarlig kan bruges i det angivne Niemed, og at det saaledes udfundne Beløb ikke overskrives, samt endvidere af, at ethvert Individ, der har nydt vedvarende Understøttelse af Centralcomiteen, men som ikke efter det almindelige Pensionsregulativ maatte have Krav paa Pension af Staten, har Afgang til fremdeles at beholde Understøttelse af Centralcomiteens Midler. Dette sidste Punkt maa jeg navnlig henlede Opmærksomheden paa; thi den Omstændighed, at der er Udskillige, som ikke ifølge Loven af 9de April 1851 ville have Afgang til Forsørgelse af Staten, men som Centralcomiteen fortrinnsviis maa sørge for af dens Midler, gjør, at man ikke for Tiden har kunnet anstille nogen sikker Beregning om, hvormegit der i Fremtiden vilde kunne afgives til den overordentlige Invalidefond. Centralcomiteen kan saaledes ikke i Dieblicket sætte den ifølge Loven af 9de April 1851 oprettede Bestyrelse istand til at bedømme, hvormegit den kan give i overordentlig Invalideforsørgelse som Tilskud til den almindelige Invalideforsørgelse. Der

finder i den Henseende den ønskeligste Samvirken Sted mellem Centralcomiteen og den lovsbestemte Bestyrelse; disse to Autoriteter gaae Haand i Haand med hinanden i deres Virksomhed, og, saasnart det bliver muligt at disponere over det hele Invalidefond og at bedømme, hvilken Udstrækning dets Midler ville faae, ville ogsaa saadanne Ubilligheds-Tilfælde som de, den ærede Interpellant har fremhævet, forsaavidt de maatte eksistere i et saadant Antal, at man kan overkomme at gaae dem imøde, erholde deres Berigtigelse, saa at Bedkommende af det overordentlige Invalidefond ville faae et passende Tillæg til den ordinaire Invalideforsørgelse. Det maa vel erindres, at der, ved Siden af den Hindring, at den Bestyrelse, som er oprettet ved Loven af 9de April 1851, endnu ikke disponerer over den væsentligste Deel af det overordentlige Invalidefond, desuden maa tages i Betragtning, at Antallet af de Personer, om hvis Forsørgelse der er Spørgsmaal, er overordentlig stort, og at de Underfølgelser, som ere bestemte ved Loven af 9de April 1851, og som ere meget væsentlige, fordrer Tid. Der arbeides nu, da Sagen engang er kommen i Gang, med al mulig Hurtighed fra Bestyrelsens Side, og der gaaer ingen Uge hen, uden at et meget betydeligt Antal Tilfælde berigtiges. Naar imidlertid en saadan endelig Ordning af det hele Forhold, som den ærede Interpellant synes at sigte til, kan ventes, seer jeg mig i dette Dieblisk ikke istand til at besvare; men jeg gjentaager, at jeg ikke veed noget Skridt, hvorved det skulde være muligt, mere end Tilfældet er, at fremskynde, hvad der gjøres til Fordeel for Invaliderne.

Sørensen: Hvad den høitærede Finantsminister har bebrejdet mig som en Insinuation fra min Side imod Bestyrelsen, maa jeg benægte; thi jeg har ikke villet, om det ogsaa har syntes saa, insinuere noget i allermindeste Maade Ulovligt fra Bestyrelsens Side. Jeg har tværtimod, om man vil sige saa, insinueret imod selve Loven og imod os, der have vedtaget den; thi det er selve Loven, der har gjort den paa de lige Trængende store Forskel imellem Fruer og Madammer, mellem Høiere og Lavere, det er imod os selv, som have ved-